

Sygn. akt III RC 830/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Nowosielska

Protokolantka : sekr. sąd. Katarzyna Jeszke

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego K. N. zastępowanego przez matkę A. D.

przeciwko M. N.

o podwyższenie alimentów

I . zasądza od pozwanego M. N. na rzecz małoletniego powoda K. N. alimenty w podwyższonej wysokości w kwotach po 600 (słownie : sześćset) złotych miesięcznie , poczynając od dnia 28 grudnia 2017 roku , płatnych na dotychczasowych warunkach płatności do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda A. D. , wraz z ustawowymi odsetkami , w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat , w miejsce dotychczasowych alimentów , zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 października 2010 roku w sprawie o sygn. akt V C 323/10 w kwotach po 300 złotych miesięcznie ;

II . oddala powództwo w pozostałym zakresie ;

III . nie obciąża powoda zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego ;

IV . nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu) kwotę 186 (stu osiemdziesięciu sześciu) złotych , tytułem kosztów sądowych ;

V . wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

Sygn. akt III RC 830/17

UZASADNIENIE

W pozwie , złożonym dnia 28 grudnia 2017 roku , A. D. , reprezentująca małoletniego K. N. , domagała się podwyższenia alimentów od pozwanego M. N. z kwot po 300 złotych miesięcznie do kwot po 800 złotych miesięcznie , płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do jej rąk , poczynając od dnia wniesienia pozwu , wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat .

W uzasadnieniu żądania wskazała , że wyrokiem z dnia 25 października 2010 roku Sąd Okręgowy w Elblągu zasądził od pozwanego na rzecz małoletniego powoda , urodzonego dnia (...) , alimenty w kwotach po 300 złotych miesięcznie . Po jego wydaniu nastąpiła istotna zmiana w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda oraz wysokości kosztów jego utrzymania . Małoletni od czasu gimnazjum pozostaje pod stałą opieką lekarza specjalisty z poradni hematologicznej w O. i przyjmuje stałe leki . Także wzrosły potrzeby powoda z racji wieku , zarówno materialne jak i żywieniowe , bowiem wzrosły ceny produktów spożywczych i mediów oraz czynszu . Powód ma większe potrzeby

na odzież , związane ze szkołą : wycieczki , rozrywki , książki , przybory szkolne , na zakup środków chemicznych , kosmetyków . Wskazała , że zmieniła się także sytuacja jej sytuacja finansowa z racji urodzenia kolejnego dziecka .

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał żądanie do kwot po 400 złotych miesięcznie , poczynając od kwietnia 2018 roku , domagając się jego oddalenia w pozostałym zakresie . W uzasadnieniu podnosił , że żądanie matki powoda jest całkowicie bezzasadne , gdyż jego matka nie wykazała ich ponoszenia , nadto podkreślił , iż małoletni powód nie zażywa żadnych leków , nie stwierdzono u niego żadnej choroby , która wymagałaby leczenia farmakologicznego . Przyznał , że powód przyjmuje różne postacie witamin . Pozwany zaakcentował , że jego średnie miesięczne wynagrodzenie wynosi kwoty po 2400 złotych netto , zaś jego partnerka , z którą zamieszkuje – M. K. – uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 800 złotych netto za pracę na 1/2 etatu w charakterze ekspedientki . Wskazał , że spłaca kredyt hipoteczny , zaciągnięty na zakup mieszkania po rozwodzie w kwotach po 445 złotych miesięcznie , pożyczkę od siostry i szwagra na tzw. wkład własny otrzymaną w wysokości 35000 złotych kwotami po 300 złotych miesięcznie (do spłaty pozostała mu kwota około 5000 złotych) , uiszcza składkę na ubezpieczenie nieruchomości w kwotach po 9,20 złotych miesięcznie , składkę ubezpieczeniową na życie w kwotach po 23,40 złotych , kartę telefonu – około 50 zł , ratę za aparat telefoniczny – 103,88 zł (spłacił 8 rat , do spłaty pozostało jeszcze około 3 lat) , gaz – 30 zł , prąd – 90 zł , czynsz mieszkaniowy – około 341 zł , multimedia – 80 zł . Jego zdaniem , poza przekazywaniem regularnym alimentów , wydatkuje na rzecz syna dodatkowe kwoty w postaci zakupu m.in. odzieży , czy przekazuje mu bezpośrednio środki pieniężne rzędu 50 – 100 zł na jego potrzeby , wyjazdy . Pamięta również o świętach , urodzinach , przekazując dziecku prezenty rzeczowe lub pieniężne . Co roku w połowie pokrywa rachunek za wyprawkę do szkoły (książki , przybory , artykuły szkolne) , raz zdarzyło się , że jego rodzice ponieśli te koszty , gdyż pozwany nie miał wówczas środków . Nadto pozwany wskazał , że sprawuje osobistą opiekę nad synem w co drugi weekend od piątku do niedzieli i wówczas syn pozostaje na jego utrzymaniu . Do (...) syn spędzał u niego godziny popołudniowe we wtorki i czwartki , jednakże z uwagi na prośbę matki , wobec opuszczenia się dziecka w nauce , zaprzestał tego . Pozwany wskazał , że na utrzymanie małoletniego powoda , poza kwotą alimentów , przeznaczona kwota około 200 złotych miesięcznie , na co składa się , między innymi , koszt utrzymania powoda podczas pobytu u pozwanego , korzystanie z różnych form atrakcji oraz drobne prezenty . Jego zdaniem , w okresie , kiedy syn spędza u niego czas , także w ferie i wakacje , matka nie czyni na rzecz syna żadnych wydatków . Jego zdaniem , dotychczasowa wysokość alimentów jest w zupełności prawidłowa , jednakże mając na uwadze zmieniające się potrzeby syna oraz jego możliwości zarobkowe , zaproponował on kwotę 400 złotych świadczeń alimentacyjnych .

Ostatecznie na rozprawie dnia 13 lipca 2018 roku pełnomocnik pozwanego zmodyfikowała stanowisko i w imieniu mocodawcy domagała się oddalenia żądania .

Sąd ustalił , co następuje :

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 października 2010 roku w sprawie o sygn. akt V C 323/10 , związek małżeński A. N. i M. N. , zawarty w dniu 20 czerwca 2003 roku , rozwiązano przez rozwód . Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem stron K. N. , urodzonym w dniu (...) , powierzono obojgu rodzicom , ustalając miejsce zamieszkania małoletniego przy matce . Kosztami utrzymania małoletniego obciążono oboje rodziców i zasądzono od pozwanego M. N. na rzecz małoletniego K. N. alimenty w kwocie po 300 złotych miesięcznie , płatne do rąk powódki A. N. do dnia 10 każdego miesiąca , wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w terminie płatności każdej z rat . Nie orzeczono o sposobie korzystania z mieszkania stron . Nadto orzeczono o kontaktach pozwanego M. N. z małoletnim synem K. N. w drugi i czwarty weekend miesiąca od godziny 18.00 w piątek do godziny 18 w niedzielę , w drugi dzień Świąt Bożego Narodzenia 2010 roku w godzinach od 9.00 do 19.00 , w pierwszy dzień Wielkanocy 2011 roku w tym samych godzinach , w Boże Narodzenie 2011 roku od godziny 09.00 w Wigilię do Drugiego Dnia Ś. do godziny 09.00 , w Drugi Dzień Ś. Wielkanocnych 2012 roku w godzinach 09.00 – 19.00 , w następnych latach naprzemiennie wedle tych zasad , w pierwszy tydzień ferii zimowych 2011 roku , w drugi tydzień ferii zimowych 2012 roku i w następnych latach naprzemiennie , dwa tygodnie wakacji w terminach ustalonych przez strony , przy czym w terminie do 30 kwietnia pozwany określi termin dwutygodniowego wypoczynku w okresie wakacji , w każdy wtorek i czwartek miesiąca w godzinach 15.30 – 19.00 przy pracy pozwanego na pierwszą zmianę ,

przy pracy pozwanego na drugą zmianę – dwa dni w tygodniu w terminach ustalonych przez strony do godziny 14.30 , zaś pozostałe terminy spotkań określono w miejscu i czasie ustalonym przez strony .

W tamtym czasie strony zamieszkiwały razem w dwupokojowym mieszkaniu , stanowiącym własność A. D. i M. N. . Małoletni powód liczył około 7 lat , uczęszczał do przedszkola a od września 2010 roku - do szkoły podstawowej . Jego matka utrzymywała się z wynagrodzenia za pracę w charakterze kasjera – dysponenta w kwotach po 1211,61 złotych brutto (921,38 złotych netto) miesięcznie do czerwca 2010 roku , zaś od lipca 2010 roku podjęła działalność gospodarczą jako doradca banku (...) za miesięcznym wynagrodzeniem w kwotach po 1800 złotych .

M. N. utrzymywał się z wynagrodzenia za pracę w charakterze pracownika produkcyjno - magazynowego w kwotach średnio po 2139,40 złotych brutto (1552,10 złotych netto) miesięcznie . Koszty związane z utrzymaniem rodziny wynosiły miesięcznie kwoty po 1399,24 złotych , w tym : czynsz – 155 zł , telewizja kablowa – 54,90 zł , ubezpieczenie – 35 zł , internet – 75,01 zł , energia elektryczna – 257,53 zł , przedszkole – 216 zł (do września 2010 roku) , ubezpieczenie mieszkania – 5,80 zł , codzienne utrzymanie – 600 zł .

Obecnie małoletni powód nadal zamieszkuje wraz z matką , przyrodnim bratem M. G. w wieku półtorej roku oraz konkubentem matki K. G. w dwupokojowym mieszkaniu , stanowiącym własność matki . Średnio co pół roku korzysta z wizyt lekarskich w związku z leukopenią , na którą cierpi (znajduje się pod opieką poradni hematologicznej w O.) , co wiązało się z przyjmowaniem leku do marca 2018 roku i wiąże się z okresowym przyjmowaniem antybiotyków oraz przewlekłym przyjmowaniem kwasu foliowego i witaminy C , na które jego matka wydatkuje kwoty po około 40 złotych miesięcznie . Małoletni powód jest konsultowany nie tylko w O. , ale również w E. w poradni chirurgicznej oraz w P. . Łącznie w okresie od 03 października 2017 roku do 27 marca 2018 roku odbył 12 wizyt w POZ w P. . Jego matka miesięczny koszt utrzymania syna początkowo oceniła na kwoty po 1200 złotych (na rozprawie dnia 18 kwietnia 2018 roku) , a następnie na kwoty po 1640 złotych miesięcznie . W szczegółowym spisie kosztów utrzymania wskazała następujące wydatki : koszty mieszkaniowe (czynsz , energia elektryczna , telefon , internet) – 280 zł , wizyty kontrolne u lekarzy – 60 zł , wyżywienie – 550 zł , odzież i bielizna – 150 zł , kieszonkowe – 70 zł , abonament telefoniczny – 60 zł , drugie śniadania – 100 zł (otrzymuje codziennie kwoty po 5 złotych na bułkę i napój) , środki czystości – 30 zł , wycieczki szkolne , koncerty , bilety , fryzjer – 80 zł , opłaty szkolne (ubezpieczenie , rada rodziców) – 15 zł , przybory szkolne , pomoce naukowe – 25 zł , witaminy , leki – 40 zł , kosmetyki (pielęgnacja twarzy , włosów , ciała) - 30 zł , pościel , ręczniki – 30 zł , odświeżenie pokoju – 40 zł , wyjazdy letnie , zimowe , weekendowe – 80 zł .

A. D. liczy 34 lata . W okresie od dnia 31 października 2016 roku do dnia 29 października 2017 roku przebywała na urlopie macierzyńskim , w związku z czym pobierała zasiłek macierzyński w kwotach po (...)36 – 1755,22 złotych brutto miesięcznie (1300,36 – 1439,22 złotych netto) . Od tego czasu utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w charakterze lidera oddziału za miesięcznym wynagrodzeniem średnio po 2741,08 złotych brutto (1981,41 złotych netto) . Jej konkubent K. G. utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w charakterze pracownika warsztatowego w kwotach po 1500 – 1700 złotych miesięcznie (w okresie od stycznia do marca 2018 roku jego średnie wynagrodzenie wyniosło kwotę 2314,05 złotych brutto (1639,46 złotych netto) . A. D. zaciągnęła w 2010 roku kredyt w wysokości 20000 złotych , celem spłaty pozwanego w ramach podziału ich majątku dorobkowego , który spłaca ratami po 500 złotych miesięcznie , termin spłaty ostatniej raty przypada na maj 2019 roku . Miesięczne wydatki rodziny wynoszą kwoty po 943 złotych , w tym : energia elektryczna - około 143 zł , telewizja i internet – 90 zł , czynsz mieszkaniowy – średnio 250 zł , telefon Centertel powoda – 60 zł , dojazdy A. D. do pracy do M. – 400 zł .

Z kolei pozwany M. N. liczy 36 lat . Zamieszkuje w dwupokojowym mieszkaniu , stanowiącym jego własność , który zakupił około 6 lat temu za kwotę 125000 złotych . Na ten cel zaciągnął kredyt w kwocie 90000 złotych i spłaca go ratami w kwotach po 443,79 złotych miesięcznie . Ponadto w 2013 roku zaciągnął jeszcze drugi kredyt w kwocie 30000 złotych z przeznaczeniem na wkład własny do udzielanego kredytu , który spłaca ratami w kwotach po 300 złotych miesięcznie . Otrzymał od byłej żony A. D. spłatę w kwocie 20000 złotych przeznaczył na remont wskazanego lokalu . Zamieszkuje razem z partnerką M. K. , która utrzymuje się z wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia za pracę w charakterze sprzedawcy na 1/2 etatu za kwoty - wskazywane w zeznaniach przez pozwanego - po 500 – 700 złotych miesięcznie . Natomiast z zaświadczenia przez niego przedłożonego wynikało , że jej wynagrodzenie wynosiło kwoty

po 520 – 560 złotych brutto (378,33 – 407,73 złotych netto) . Pozwany nadal jest zatrudniony w tym samym zakładzie pracy w charakterze pracownika produkcyjno – magazynowego za miesięcznym wynagrodzeniem średnio po 3341,62 złotych brutto (2397,58 złotych netto) . Jego miesięczne wydatki wynoszą kwoty po około 1124,78 złotych i kształtują się następująco : czynsz za mieszkanie – 340,40 zł , energia elektryczna – około 90 zł , gaz – 30 zł , telewizor i internet – średnio 84 zł , składka ubezpieczenia od nieruchomości – 9,20 zł , składka ubezpieczenia na życie – 23,40 zł , spłata kredytu hipotecznego – 443,90 zł , spłata rat za telefon – 103,88 zł .

Pozwany ponosi wszystkie opłaty mieszkaniowe , zaś jego konkubina dokłada się do życia kwotami po 500 złotych miesięcznie – według zeznań pozwanego . M. N. poza małoletnim powodem nie posiada innych dzieci . Utrzymuje regularne kontakty z synem orzeczone w wyroku rozwodowym , poza kontaktami w tygodniu , których zaniechał od września 2015 roku z uwagi na konieczność skupienia się dziecka na nauce . W trakcie pobytu syna u niego w czasie dwóch weekendów w miesiącu , pozwany przekazuje mu kwoty po 25 złotych tytułem kieszonkowego , dodatkowo wydaje na syna w tym czasie kwoty po 50 złotych za każdym razem . Przekazuje synowi prezenty okolicznościowe , także w formie pieniężnej , na przykład na dzień dziecka kwotę 150 złotych .

Przedstawił dowody przelewów kwoty 120 złotych dnia 06 kwietnia 2018 roku , zatytułowany : „dla K. na buty” oraz kwoty 400 złotych dnia 08 kwietnia 2018 roku , zatytułowany : „na dziecko 03.2011” . Wskazał , że odzież i obuwie kupuje dla syna była żona , on dotychczas przekazał 3 razy pieniądze , poza wskazaną kwotą 120 złotych przekazał także raz 50 złotych i raz 70 złotych . Od roku szkolnego 2016/2017 nie uczestniczy w kosztach zakupu wyprawki ani w zebraniach rodziców w szkole syna .

Rodzice małoletniego powoda okresowo pozostają w konfliktowych relacjach .

W ciągu ostatniego roku PUP w E. Filia w P. dysponował ofertami pracy dla sprzedawców za proponowanym wynagrodzeniem w kwotach średnio po 2100 złotych miesięcznie .

(dowód : informacje , częściowo spis kosztów utrzymania , faktury , potwierdzenia wykonania operacji , zaświadczenia k. 4 – 43 , 58 – 86 , 93 – 95 , 98 – 100 , 108 – 110 , 113 – 114 , 116 – 124 , 129 , koperta k.90 , częściowo zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda A. D. : protokół z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2018 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie k.105 w czasie 00:05:21 – 00:24:14 , protokół skrócony k.102 – 103 , w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 13 lipca 2018 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie k.132 w czasie 00:06:07 – 00:12:48 , 00:16:36 – 00:18:48 , protokół skrócony k.130v – 131 , częściowo zeznania pozwanego M. N. : protokół z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2018 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie k.105 w czasie 00:24:14 – 00:41:18 , protokół skrócony k.103 , w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 13 lipca 2018 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie k.132 w czasie 00:12:48 – 00:16:36 , protokół skrócony k. 131 , dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Elblągu o sygn. V C 323/10) .

Sąd zważył , co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci informacji , faktur , potwierdzeń wykonania operacji , zaświadczeń - ich autentyczność nie budziła bowiem wątpliwości . Ponadto oparł się na częściowych zeznaniach przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda i pozwanego , z uwagi na ich spójność , logikę i zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie . Nie uznano za wiarygodnych w całości ich zeznań w zakresie uzyskiwanych dochodów i ponoszonych wydatków , bowiem nie korespondowały z przedstawionymi przez nich dokumentami . Z tych samych powodów oraz z uwagi na niezgodność z zasadami doświadczenia życiowego , nie uznano także za w pełni wiarygodnego spisu kosztów utrzymania małoletniego powoda . Sąd ponadto oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Elblągu o sygn. V C 323/10 .

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była zasadność zmiany wysokości alimentów określonych od pozwanego na rzecz powoda . Należy wskazać , że zgodnie z przepisem art. 138 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego , na wysokość zmiany świadczeń alimentacyjnych ma wpływ zmiana stosunków. Zgodnie z przyjętą w orzecznictwie praktyką, taka

zmiana musi mieć charakter istotny i dotyczyć okoliczności, od których zależy zakres obowiązku alimentacyjnego, a więc usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.). Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy, rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, w szczególności przy ustalaniu wysokości alimentów przez Sąd. Odmienny pogląd pozostawałby w sprzeczności z zasadą równej stopy życiowej dzieci i rodziców, obowiązującej także w sprawach alimentacyjnych. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zasadą jest, że dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Istota tej zasady sprowadza się do zbliżonego z rodzicami zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb dziecka. Rodzice muszą więc podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami i rodzic nie może uchylać się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz dziecka tylko na tej podstawie, że wykonanie obowiązku alimentacyjnego stanowiłoby dla niego nadmierny ciężar. Ponadto przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przewidują jako formę wykonania obowiązku alimentacyjnego także osobiste starania o utrzymanie i wychowanie dziecka (art. 135 § 2 k.r.o.).

W przedmiotowej sprawie, od czasu poprzedniego ustalenia autorytatywnego obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem powoda do czasu, od którego domagano się jego korekty, upłynęło ponad siedem lat. W tym czasie niewątpliwie zmieniła się sytuacja stron, bowiem zwiększyły się potrzeby powoda, związane z realizacją dalszego etapu nauki, okresem intensywnego wzrostu i rozwoju, zmieniła się także sytuacja jego matki, która urodziła kolejne dziecko, zamieszkała z partnerem, oraz pozwanego, bowiem zwiększyły się jego zarobki.

Poza sporem pozostawało to, że małoletni powód nie posiada własnego majątku, zatem nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie i w tym zakresie zasadne jest finansowanie jego potrzeb przez rodziców. Niewątpliwie przez okres czasu od daty poprzedniego autorytatywnego rozstrzygnięcia w zakresie alimentów na rzecz powoda, zwiększyły się koszty jego utrzymania z uwagi na upływ czasu i wzrost jego potrzeb związanych z edukacją, fizycznym wzrostem i rozwojem, potrzebami związanymi z leczeniem (wbrew stanowisku pozwanego, zawartemu w odpowiedzi na pozew, przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda przedstawiła paragon z dnia 14 listopada 2017 roku na zakup M., który małoletni powód zażywał, co sam pozwany potwierdził w swoich zeznaniach, nadto matka powoda przedstawiła wyniki badań syna z marca 2015 roku, września 2015 roku, października 2015 roku, listopada 2015 roku, maja 2016 roku, czerwca 2016 roku, września 2016 roku, marca 2017 roku, sierpnia 2017 roku, u małoletniego we wrześniu 2016 roku został rozpoznany przewlekły nieżyt nosa, w sierpniu 2017 roku został skierowany do poradni metabolicznej, dodatkowo pozwany przyznał, że również jeździ z synem do O. na badania kontrolne). Małoletni wymaga większej ilości pożywienia, zakupu odzieży, co zwiększa koszty jego utrzymania. Należy przy tym podkreślić, iż niektóre wydatki, zaprezentowane przez matkę dziecka wydają się zawyżone, zważywszy na fakt, że przedłożyła dowody ich poniesienia (opłaty mieszkaniowe, leczenie), inne przesadzone – zważywszy na poziom życia stron i brak przedstawienia dowodów ich poniesienia (wyjazdy, koncerty, leczenie). Natomiast jeśli idzie o wydatki na wyżywienie, odzież, środki czystości, opłaty i przybory szkolne, kosmetyki czy wyjazdy, zdaniem Sądu, w większości nie wydają się wygórowane, zważywszy na ich wysokość i poziom życia stron, stąd należało je uznać za usprawiedliwione. Niewątpliwie wzrosły koszty utrzymania powoda, związane z wyżywieniem. Powód pozostaje w okresie intensywnego wzrostu i rozwoju, potrzebuje nie tylko wysokoenergetycznego ale także jakościowo dobrego pożywienia. Pozwany kwestionował przekazywanie przez matkę dziecku kwot po 5 złotych dziennie na

drugie śniadanie . Zdaniem Sądu , kwota ta nie jest zawyżona . Pozwany w czasie , kiedy syn u niego przebywa przekazuje mu kieszonkowe , stąd także niezrozumiałym jest kwestionowanie tego wydatku , czynionego przez matkę . Również jeśli idzie o abonament telefoniczny i koszty związane z opłacaniem abonamentu telewizyjnego i internetu wydatki są usprawiedliwione . Także zdecydowanie wzrosły wydatki na odzież i obuwiu powoda (przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda przedstawiła faktury i dowody zakupów powyższego , k.7 , 33 , koperta k.90) . Fakt , że pozwanemu zdarza się przekazywać synowi pieniądze na ten cel nie powoduje ustalenia , że pozwany zaspokaja te potrzeby powoda , które są znaczne z uwagi na intensywny wzrost powoda i konieczność częstej wymiany garderoby , obuwiu (abstrahując od walorów modowych , które dla młodzieży w wieku powoda również mają znaczenie) .

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda zeznawała , że pierwszy raz od czasu rozvodu pozwany przelał środki finansowe , czemu należało dać wiarę w sytuacji , kiedy pozwany dysponuje kontem bankowym internetowym i bez przeszkód mógłby wykonać inne wydruki potwierdzające przelewy , o ile takowe by dokonywał . Fakt przekazywania synowi „do ręki” środków finansowych , nie może stanowić jedyne spełniania obowiązku alimentacyjnego wobec niego , bowiem to matka – jako pierwszoplanowy opiekun musi dysponować odpowiednim dochodem , celem zaspokojenia syna we wszystkie niezbędne mu potrzeby . Poza tym pozwany zeznawał , że dotychczas trzykrotnie przekazał synowi pieniądze na odzież i buty . Pozwany od około 2 lat nie uczestniczy w życiu szkolnym syna , nie partycypuje w kosztach wyprawki szkolnej , stąd matka w całości musi ponosić wydatki na ten cel . Bez wątplenia kwota 1200 złotych wydatków miesięcznych na utrzymanie małoletniego powoda jest kwotą realnie na niego ponoszona .

Wypada też podkreślić , że obowiązek łożenia na utrzymanie małoletniego K. H. spoczywa na obojgu rodzicach . Małoletni powód nadal mieszka w tym samym mieszkaniu , jego matka pracuje zawodowo , co pozwala jej także na zaspokajanie potrzeb materialnych syna (poza osobistymi staraniami o wychowanie i utrzymanie) .

Z drugiej strony należy wskazać , że zwiększyły się znacząco możliwości zarobkowe pozwanego , którego wynagrodzenie za pracę wzrosło o ponad 840 złotych miesięcznie od czasu poprzedniego określania jego obowiązku alimentacyjnego względem syna . Z tego powodu pozwany winien przyczyniać się do utrzymania syna w szerszym zakresie niż zostało to dotychczas ustalone , gdyż posiada ku temu możliwości zarobkowe . Należy także podkreślić , że pozwany nie ma obowiązku alimentowania konkubiny , która nie dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania pozwanego w sytuacji , kiedy na rynku pracy są oferty dla osób z jej kwalifikacjami . Decyzje życiowe pozwanego nie mogą wpływać negatywnie na autorytatywne określenie jego obowiązku alimentacyjnego względem syna . Bez wątplenia należało uwzględnić również to , że pozwany utrzymuje kontakty z dzieckiem , poza alimentami przekazuje mu kieszonkowe , prezenty , jednakże powyższe nie wpływa znacząco na poprawę sytuacji finansowej matki dziecka w zakresie zaspokajania jego potrzeb . Nie umknęło uwadze Sądu , że pozwany nie uczestniczy w wydatkach szkolnych syna w sytuacji , kiedy wcześniej w nich uczestniczył z byłą żoną po połowie . Przerzucenie w całości kosztów z tym związanych na matkę powoda nie znajduje usprawiedliwienia w świetle przywołanych wyżej przepisów . Należy podkreślić , że pozwany przekazał synowi łącznie kwotę 240 złotych na zakupy odzieży i obuwiu , natomiast zasady doświadczenia życiowego wskazują , że nie jest to wystarczająca ilość na potrzeby dziecka , zwłaszcza uczęszczającego do szkoły , stąd wniosek , że dalsze zakupy w tym zakresie dokonuje matka małoletniego powoda . Podobnie jeśli idzie o inne wydatki na syna . Zdaniem Sądu , obarczanie matki w całości obowiązkiem partycypowania w kosztach zwiększonych potrzeb małoletniego powoda , klóciłoby się z wymienionymi wcześniej zasadami .

Biorąc pod uwagę powyższe dywagacje , w ocenie Sądu , pozwany winien przyczyniać się materialnie do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb powoda w większym niż dotychczas zakresie , bowiem nie ma usprawiedliwienia co do przerzucania ciężaru utrzymania K. N. w większej części na jego matkę , tym bardziej , że ta ostatnia swój obowiązek alimentacyjny wykonuje także przez osobiste starania o wychowanie i rozwój syna przez większość czasu .

Zdaniem Sądu , podwyższenie alimentów o 300 zł na rzecz małoletniego powoda (przy założeniu , iż pozwany nadal będzie utrzymywał kontakty z synem i ponosił koszty jego utrzymania jak dotychczas) w sytuacji , kiedy w poprzedniej kwocie były ustalone 7 lat temu w zupełnie innej sytuacji materialnej i życiowej stron , nie jest wygórowane i leży w granicach możliwości pozwanego . Dodatkowo należy zaznaczyć , iż powyższa kwota nie zaspokaja wszystkich kosztów

związanych z utrzymaniem powoda , stanowi około połowy jego obecnych kosztów utrzymania , stąd pozostałą część tych kosztów będzie musiała nadal zapewniać synowi jego matka , która również posiada możliwości zarobkowe i w tym zakresie winna również przyczynić się do jego utrzymania .

Zatem, kierując się powyższym, a uwzględniając przede wszystkim wyższe możliwości finansowe pozwanego jak i upływ czasu oraz zwiększone wydatki ponoszone na rzecz małoletniego powoda , Sąd na podstawie art. 135 § 1 k.r.o. i art. 138 k.r.o. , zasądził od pozwanego M. N. na rzecz małoletniego powoda K. N. alimenty w podwyższonej wysokości w kwotach po 600 złotych miesięcznie , poczynając od dnia 28 grudnia 2018 roku , płatnych na dotychczasowych warunkach płatności do rąk jego matki A. D. , wraz z ustawowymi odsetkami, w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat , w miejsce dotychczasowych alimentów , zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 października 2010 roku w sprawie o sygn. akt V C 323/10 w kwotach po 300 złotych miesięcznie oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II wyroku) .

Jednocześnie , kierując się zasadą , wyrażoną w przepisie art 102 kpc , biorąc pod uwagę sytuację materialną powoda , Sąd nie obciążył go zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego w części , w której oddalono żądanie .

Punkt IV wyroku zawiera rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, które - na mocy przepisu art.13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (opublikowanej w Dz. U. z 2016 roku pod poz. 623 z późn. zm.) oraz art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. – nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu), w kwocie 186 zł, na którą składają się opłata stosunkowa wynosząca 5% wartości przedmiotu sporu obliczona stosunkowo w takim zakresie w jakim pozwany przegrał proces w wysokości 180 zł oraz opłata kancelaryjna za klauzulę wykonalności 6 zł .

Na mocy przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., wyrokowi w części zasądzającej roszczenie tj. w punkcie I , nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt V rozstrzygnięcia).